

maalstroom van de kapitalistische maatschappij, zal het de onverbiddelijke wetten van dit systeem te ondergaan hebben, juist zooals de andere profane (wereldsche, waarschijnlijk in tegenstelling van het „heilige Rusland“-vert.) volkeren. Dat is alles.”

Ook Lenin heeft onlangs in een geschrift „Over de belasting in natuurprodukten (de voorwaarden en de beteekenis van de nieuwe politiek van Sowjet-Rusland)” zeer openlijk op dezelfde noodzakelijkheid van het doorloopen van de tusschenruimte,” het kapitalistische tijdperk, den nadruk gelegd.

Een afwijking bestaat nog slechts daarin, dat hij nog van „Staatskapitalisme” spreekt inplaats rechtstreeks van kapitalisme.

„.....Want het socialisme is niets anders dan de volgende stap voorwaarts van het staatskapitalistische monopolie (recht van den staat om alleen te produceeren, verkoopen enz. — vert.)

.....Het staatsmonopolistische kapitalisme is de volledigste materiele voorbereiding van het socialisme, is het voorportaal, is een trede van de historische ladder, waarbij er tusschen deze trede en het socialisme geen trede meer tusschenin bestaat.”

„Zou het werkelijk niet te begrijpen zijn, dat wij ons in materieel en economisch opzicht, in de beteekenis van de productie, nog niet in de voorruimte van het socialisme bevinden, en dat het niet anders mogelijk is dan die voorruimte eerst te doorloopen en dan de deur binnen te gaan, die naar het socialisme voert?”

Lenin spreekt het hier dus duidelijk uit, dat het om tot het socialisme te komen, noodzakelijk is, eerst het staatskapitalistische voortijdperk te doorloopen.

Dit proces is niet te ontgaan; de opvatting, dat men de wet van de geschiedenis zou kunnen doorbreken, is onzin. Men kan geen proletarische revolutie volbrengen in gebieden, waar nog in 't geheel geen proletariaat (in marxistische beteekenis) is. Men kan de menschen den wil tot het kommunisme niet in het hoofd praten, wanneer daarvoor niet tegelijk de grondslagen in de economische verhoudingen aanwezig zijn, en zij de noodzakelijkheid daarvan niet voor hun eigen voortbestaan zien. De Russische boeren kunnen nog in 't geheel niet den wil voor de proletarische revolutie in zich voelen, omdat ze nog in 't geheel geen proletariërs zijn.

Daarom verzetten zij zich uit alle macht tegen de revolutie. Daarom zijn ze (historisch gezien) de klassevijanden van het proletariaat.

Maar, wanneer het dan al onmogelijk is, het tijdperk van het kapitalisme over te springen, dan is het toch mogelijk zijn verloop te versnel-

len en te bekorten. Deze vraag, naar de factoren en de middelen, die dit mogelijk kunnen maken, zal in het rode hoofdstuk beantwoord worden.

Rosa Luxemburg schreef in 1906 in de brochure „Massastaking, partij en vakbonden” na de Russische revolutie van 1905:

„De Russische revolutie heeft tot eerstvolgende taak om het absolutisme (alleenheerschappij) te doen verdwijnen en om een modernen burgerlijk-parlementairen rechtsstaat in te stellen.

Formeel is dat precies dezelfde opgave, waar Duitschland in de Maartrevolutie en Frankrijk aan het eind van de 18de eeuw voor stond.”

IX. *De eerstvolgende politieke resultaten van de politiek der Sowjetregering.*

Het kapitalisme heeft, behalve de taak om het land tot industrieland te maken, nog een andere geschiedkundige opgave:

Schepping van de reusachtige massaas, die hun arbeidskracht tegen loon in dienst van het kapitaal moeten stellen, d.i. het proletariaat. Het kapitalisme scheidt de klassenscheiding van de maatschappij in de beide tegen elkaar onverzoenlijke klassen: bourgeoisie en proletariaat.

Het kapitalisme brengt de klassentegenstellingen en den klassenstrijd tusschen kapitaal en arbeidersklasse.

Deze zelfde klassenscheiding, dezen zelfden klassenstrijd moet en zal de invoering van het kapitalisme in Rusland, zooals dit nu door de Sowjetregering in Rusland ten doop gehouden wordt, ten gevolge hebben.

„Vrijheid van ruilhandel beteekent vrijheid van handel en vrijheid van handel beteekent terug naar het kapitalisme. Vrijheid van ruilhandel en vrijheid van handel beteekenen warenruil tusschen afzonderlijke kleine landbouwers.

Wij allen weten, wanneer wij slechts het A. B. C. van het Marxisme kennen, dat uit dezen ruilhandel en den vrijen handel ontegenzeggelijk de splitsing van warenproducenten in kapitaalbezitters en arbeidskrachtbezitters voor den dag komt; de splitsing in kapitalisten en loonarbeiders, d.w.z. de wederoprichting der kapitalistische loonslavernij, die niet uit den hemel komt vallen, maar in de geheele wereld opkomt uit de warenproductie van den landbouw.”

Deze woorden zoo vol inhoud, heeft niemand anders dan Lenin zelf op het roe congres der Russische kommunistische partij in Maart van dit jaar besproken (1921).

Zij beteekenen, dat de juist ingevoerde omzetting van de economische politiek van de Sowjetregering, tot de vestiging der heerschappij van de bourgeoisie over het proletariaat onmiddellijk leiden zal. Bepaald belachelijk moet in dezen samenhang de verklaring van Bucharin aan ieder marxist voorkomen, als zou de Sowjetregering economische concessies gedaan hebben om geen politieke te moeten doen. De politiek en hare geschiedenis is slechts de uitdrukking van de economische verhoudingen en hunne ontwikkeling, niet omgekeerd. Dat heeft Marx reeds in 1844 gezegd in de „Duitsch-Fransche Jaarboeken.”

Het onvermijdelijke politieke gevolg van de tegenwoordige economische verhoudingen van Rusland zal de diktatuur van het burgerdom over het proletariaat met al haar verschrikkingen zijn. De klasse, die in Rusland economisch de heerschende is, zal tegelijk ook politiek de heerscheres van Sowjet-Rusland zijn.

Door de erkenning van de eischen der boeren van vrije produktie en vrijen handel en door de buitenlandsche concessies heeft de Sowjetregering opgehouden een Sowjetregering, d.w.z. een regering van het proletariaat te zijn.

Geen mensch kan twee heeren dienen; het is een onding tegelijk politieke leider van het burgerdom en van het proletariaat te zijn. De staat is geen neutraal ding, dat boven de maatschappelijke klassenverdeeling staat, maar is steeds zuiver een klasseinstrument ter onderdrukking van de eene klasse door de andere.

Het proletariaat heeft daarmee reeds zijn staat uit handen verloren. De Sowjetregering wordt het offer van haar eigen politiek. Het Sowjet-Rusland van het Russische proletariaat verandert in het Sowjet-Rusland van de Russische boeren en het Russische burgerdom. De Sowjetregering, door de economische verhoudingen van Rusland gedwongen het kapitalisme in het land te brengen, wordt daardoor zelf vertegenwoordigster van het kapitalisme.

De internationale bourgeoisie, die nu in eens bereid is Rusland te helpen, verlangt niet de omverwerping van Rusland, zij verlangt niet eens meneer Kerenski; integendeel, de Sowjetregering met Lenin aan het hoofd schijnt haar de beste beschermster, ter ondersteuning en „rustige ontwikkeling,” van haar winstmakerij te zijn.

Dat beteekent niets anders dan, dat de Sowjetregering nu de zaakwaarneemster voor de belangen der internationale bourgeoisie moet worden.

Wij willen volstrekt niet aan de wonderlijke naïveteit (kinderlijkheid) van de nog steeds roode, maar nog altijd niet schaamroode Fahne (Die Rote Fahne is het blad van de Kommunistische partij in Duitsch-

land) uitbreiding geven als zou zich hier, naar de „Rote Fahne” in allen ernst gelooft, „een hoogst tegenstrijdig verschijnsel in de eindkrisis van het kapitalisme voordoen,” n.l. „dat de bourgeoisie haar klassevijand moet ondersteunen”.

Omgekeerd wordt juist de Sowjetregering door het internationale kapitaal gedwongen, zaakwaarneemster van zijn kapitaalbelangen in Rusland te worden en wordt daardoor in een dergelijke vijandige positie tegenover het proletariaat gedrongen als de Duitse regering.

Het wereldkapitaal is er op uit, uit Sowjet-Rusland evenals uit Duitschland een filiaal te maken om zijn kapitalistische winsten te maken. Het wereldkapitaal voor zoo dom te houden, dat het zijn klassenvijand zou ondersteunen, zooals de V. K. P. D. (vereenigde kommunistische partij in Duitschland) doet, dat beteekent zichzelf maken tot den hofnar van de kapitalistische maatschappij.

Wij moeten met alle duidelijkheid uitspreken wat nu reeds het geval is en wat zich nog dreigt te ontwikkelen. Daar de Sowjet-regering zich bereid verklaard heeft het kapitalisme in Rusland volle bewegingsvrijheid te verschaffen, daardoor opent zij het wereldkapitaal een nieuwe gelegenheid tot wederopbouw en tot herstel.

Rusland bergt onvoorstelbare ontginnings- en uitbuitingsmogelijkheden in zich, die, als zij intensief geëxploiteerd worden, het wereldkapitaal een nieuwe bloeiperiode kunnen brengen.

Sowjet-Rusland als staat, schakelt in de toekomst de wereldrevolutie als faktor uit; het wordt een steunpunt van de kontrarevolutie.

Het doorkapitaliseeren van Sowjet-Rusland door het wereldkapitaal, wat nu met de krachtdadige hulp van de Sowjet-regering een aanvang neemt, beteekent niet slechts het einde van Sowjet-Rusland als proletarische staat, maar beteekent tegelijk een nieuwe, groote verlichting voor het wereldkapitaal om zijn krisis te overwinnen.

Het beteekent ook nieuwe, ongehoorde moeilijkheden en hindernissen voor de ontwikkeling van de proletarische wereldrevolutie.

Dit en niets anders zijn de onvermijdelijke gevolgen.

Maar dit zal niet de eenige uitwerking van de politiek der Sowjet-regering zijn:

De Sowjetregering moet een regering worden, die boven en tegenover de arbeidersklasse staat, nu zij openlijk naar de zijde van het burgerdom overgegaan is. De Sowjetregering is de kommunistische partij van Rusland. Dus is de kommunistische partij van Rusland een tegenstandster van proletarisch Rusland geworden, omdat zij als Sowjetregering de belangen van het burgerdom ten koste van het proletariaat vertegenwoordigt. Deze toestand kan niet lang duren; de kommunistische partij van Rusland zal zich moeten splitsen.

Het Russische revolutionaire proletariaat kan niet tegen zichzelf regeeren. Voor de belangen van de Russische boerenmassa en van het Russische proletariaat kan niet door één enkele organisatie tegelijk gestreden worden. Tusschen hen in staat de onoverbrugbare klassen-
tegenstelling.

Iedere klasse heeft haar eigen organisatie noodig, aangepast aan haar klassekarakter en klassedoel.

De klassenstrijd tusschen burgerdom en proletariaat kan in de kommunistische partij van Rusland, evenmin als in het burgerlijke parlement, door het stembiljet uitgemaakt en uitgevochten worden.

Ook de vakbonden in Rusland, thans nog levenlooze, maar in aantal geweldige organisaties zullen zich moeten splitsen, voor zij tot nieuw leven kunnen komen.

Evenals de kommunistische partij voor het vraagstuk van de politieke coalitie (verbond tusschen twee partijen) gesteld wordt, zoo zullen zij voor het vraagstuk van de arbeidsgemeenschap met het kapitaal gesteld worden.

Beiden, zowel partij als vakbonden, zullen naar alle waarschijnlijkheid in beide vraagstukken een bevestigend antwoord geven.

Dan zullen, evenals de partij, ook de vakbonden onder den druk van de economische omstandigheden gespleten worden. Zij zullen waarschijnlijk in drie stukken uiteenvallen: Hun organisatie en beambtenapparaat zal, evenals thans reeds het geval is, een bureau blijven, dat vast verbonden is aan den Russischen staat.

Een deel van de arbeiders zal zich in vakbonden organiseeren, van de soort der West-Europeesche vakbonden, en den strijd voeren tegen een al te lagen verkoop van hun arbeidskracht, niet tegen den verkoop zelf.

Het laatste deel zal zich in een revolutionairen organisatievorm met revolutionair proletarische wapens aaneensluiten.

Op grond van de sterk toegespitste en in den laatsten tijd nog verhoogde klassentegenstelling tusschen burgerdom en proletariaat in de groote steden, zullen zich geheel nieuwe, zelfstandige organisaties van het Russische revolutionaire proletariaat vormen.

Deze zullen in organisatievorm, taktiek en doel de tegenwoordige kommunistische partij van Rusland ver vooruit zijn en in hun geheele wezen een sterke toenadering vertoonen in den loop des tijds tot de kommunistische arbeiderspartij van Duitschland en de algemeene arbeidersbond. Zij zullen ver uitgaan boven de zuiver oppositioneele taktiek in de tegenwoordige kommunistische partij van Rusland en een uitgesproken proletarisch revolutionair karakter hebben.

Zij zullen de eigenlijke dragers van de toekomstige proletarische revolutie in Rusland worden en gedurende hun strijd onder de bloedigste

vervolgings- en onderdrukkings-maatregelen van de Sowjetregering te lijden hebben.

Het doorkapitaliseeren en tot industrieland worden van Sowjet-Rusland, de invoering van machines, ook en juist voor den Russischen landbouw, zal ook in de landbouwgebieden van Sowjet-Rusland een verschuiving der klassenverhoudingen teweegbrengen.

Ook op het platteland zal de kapitalistische klassenscheiding een feit worden.

De machines zullen de, nu een eenheid vormende klasse van de kleinboersche privaatbezitters, in twee klassen uiteenscheuren: de klasse der bezittende boeren en de klasse der bezitlooze landarbeiders.

Deze landarbeiders zullen zichzelf langzamerhand moeten leeren kennen als de voorhoede van de proletarische revolutie in den landbouw en zij zullen zich overeenkomstig moeten organiseeren. De Sowjetregering zelf zal binnenkort het ware gelaat van een nationaal burgerlijken staat niet meer kunnen verbergen. Sowjet-Rusland is geen proletarisch-revolutionaire staat meer of beter gezegd, Sowjet Rusland kan nog niet een proletarisch revolutionaire staat zijn. Het is op weg, binnen zeer korten tijd in karakter, zij het ook niet met dezelfde ontwikkeling, een burgerlijke staat te worden, evenals de West-Europeesche staten thans zijn.

X. *De noodzakelijkheid van een nieuwe groepeerings van het revolutionaire wereldproletariaat tegenover de Sowjetregering.*

Deze fundamenteele (grondige) wending in het karakter van de Sowjetregering vereischt een even fundamenteele wending in de houding van het revolutionaire wereldproletariaat tegenover de Sowjetregering en daarmee tegenover Sowjet-Rusland als staat. Veranderde omstandigheden vereischen een veranderde handelwijze. De ondersteuning van alle maatregelen der Sowjetregering, die tot nu terecht en onvoorwaardelijk door het revolutionaire wereldproletariaat verleend werd, zou tot zijn eigen vernietiging voeren, wanneer ze in deze geheel nieuwe situatie werd voortgezet. Het revolutionaire wereldproletariaat heeft totnutoe de Sowjetregering onvoorwaardelijk gesteund, omdat zij allereerst als vertegenwoordigster van het revolutionaire Russische industrieproletariaat optrad en, hetzij zijn wil tot het scheppen van gemeenschappelijk eigendom direkt in de daad omzette, hetzij met de Russische kleinburgers en boeren samen tegen den feodalen adel streed.

Het eerste is geheel vervallen, het tweede in de toekomst nog onder zeer bepaalde voorwaarden mogelijk.

Overeenkomstig de grondstelling van de proletarische taktiek in de

revolutie, zooals Marx en Engels dien reeds in het kommunistisch manifest neergelegd hebben, heeft het revolutionaire wereldproletariaat voortaan slechts dan de Sowjetregering te ondersteunen, wanneer zij als vertegenwoordiger der Russische kleinburgers en boeren, tesamen met het Russische industrieproletariaat tegen den gemeenschappelijken reaktionairen vijand, den feodalen adel, strijd voert. Maar het moet de Sowjetregering iedere hulp weigeren wanneer zij, als vertegenwoordigster der intusschen aan de heerschappij gekomen klasse der burgers en boeren, in tegenstelling komt met het Russische proletariaat.

De ondersteuning van de Sowjetregering door het revolutionaire wereldproletariaat moet in de toekomst dus van geval tot geval onderzocht worden en daarvan afhankelijk gemaakt worden, wie als vijand van het proletariaat optreedt. Het revolutionaire wereldproletariaat moet de Sowjetregering en hare maatregelen beschouwen, zoowel van het standpunt van het revolutionaire Russische proletariaat als van zijn eigen standpunt. Onvoorwaardelijke ondersteuning van de Sowjetregering, ook in de toekomst, zou tot tweëerlei konsekwenties (gevolgtrekkingen) voeren, die slechts uitgesproken behoeven te worden, om de onhoudbaarheid van den onvoorwaardelijken steun aan te toonen.

Zij zou ten eerste beteekenen de volmaakte goedkeuring en ondersteuning van alle maatregelen dezer burgerlijke Sowjetregering tegen het revolutionaire Russische proletariaat, dus tegen de zoogenaamde arbeidersoppositie, de millioenen tellende Russische proletariërmassaas, die, zooals kameraad Kollontai zegt, ook „in de arbeidersrepubliek der Sowjets een schandelijk ellendig tuchthuisbestaan leiden.”

Er is wel geen twijfel mogelijk, dat het revolutionaire wereldproletariaat, voor de keus gesteld tusschen de regering van een burgerlijken staat en het revolutionaire proletariaat, zijn klassebroeders, dus de Russische arbeidersoppositie moet helpen.

Ten tweede zou zij een volledige hulp aan de internationale maatregelen van de Sowjetregering beteekenen. Dus de verplichting tot propaganda voor en medearbeid aan den opbouw van het kapitalisme in het buitenland, d.w.z. aan den wederopbouw van het internationale kapitalisme. Het revolutionaire wereldproletariaat zou dan tegenover de proletarische revolutie komen te staan en inplaats van het parool: „sabotage en stilleggen van de kapitalistische produktie” het parool uitgeven en opvolgen van de „meest intensieve arbeid binnen het raam en onder de voorwaarden van het kapitalisme.”

Dit en niets anders verlangt de Sowjetregering. Het zou waanzin en verraad tegelijk zijn om de Sowjetregering op dezen weg te volgen.

Het revolutionaire wereldproletariaat zal dus zijn houding tegenover de Sowjetregering grondig moeten herzien en in de beide laatste gevallen

als haar bewuste klassevijand moeten optreden en handelen. Daardoor wordt de broederlijke klassesolidariteit met het Russische proletariaat niet alleen niet verzwakt, maar zelfs nog versterkt. Het gemeenschappelijk belang tusschen het Russische en het overige wereldproletariaat zal juist in dezen strijd tegen de Sowjetregering aan den dag komen.

Daarom zal ook in den strijd van de revolutionaire arbeiders in de afzonderlijke staten niet het minste veranderd behoeven te worden; het doel, dat allereerst nagestreefd moet worden, blijft voor en na de vernietiging van het burgerlijke en de vestiging van het proletarische staatsbestuur.

Dit geldt in zeer bijzondere mate voor het Duitsche proletariaat. Want alleen de overwinning van het Duitsche proletariaat door de verovering van de politieke macht zou Sowjet-Rusland voor zijn tegenwoordig noodlot hebben kunnen behoeden, en zou het Russische proletariaat van de ellende en onderdrukking door zijn eigen Sowjetregering hebben kunnen redden.

Slechts de Duitsche, resp. West-Europeesche revolutie zou aan den klassenstrijd tusschen de Russische arbeiders en de Russische boeren, in het voordeel van de Russische arbeiders, de beslissing gebracht hebben.

En deze mogelijkheid en noodzakelijkheid geldt niet alleen voor het verleden maar ook voor heden, morgen en voor de geheele naaste toekomst. Slechts de overwinnende radenstaat van het Duitsche proletariaat is een daadwerkelijke hulp voor de Russische arbeiders in hun strijd tegen de binnenlandsche kleinburgers en boeren en tegen de buitenlandse bourgeoisie. Slechts de overwinning van de proletarische revolutie in Duitschland maakt de beslissende overwinning van de proletarische revolutie in Rusland mogelijk.

Alleen is het Russische proletariaat veel te zwak om over de reusachtige boerenmassa van nu en zelfs ook nog over de binnen- en buitenlandsche bourgeoisie te kunnen triomfeeren. Slechts in bondgenootschap met het Duitsche proletariaat zou het, en zal het nog, al deze klassevijanden kunnen overwinnen.

En reeds het bestaan van een proletarisch staatsbestuur in Duitschland zou tegelijk de faktor kunnen zijn om de opzichzelf onvermijdelijke doorgangsfase van het kapitalisme in den Russischen landbouw te bespoedigen in den zin van de levensbelangen van het proletariaat. De Russische boeren met hun kapitalistische privaateigendomsopvattingen en hun kleinburgerlijke belangen zouden weliswaar weerstand bieden aan de georganiseerde macht van het verbonden Russische en Duitsche proletariaat, maar zij zouden zich tenslotte, zij het na zwaren bloedigen strijd moeten buigen. Het transport en de voorziening van den Russischen landbouw met verkeersmiddelen en machines door het overwinnende

Duitsche proletariaat zou zeer snel en grondig de voorwaarden scheppen voor een succesvolle doorvoering van de proletarische revolutie, in het belang van het Duitsche en het overige wereldproletariaat, ook in Rusland, al houdt ook zelfs Lenin de „verandering van de kleine boeren, hun geheele psychologie (inborst) en gewoonte” voor een „vraagstuk van menschenleeftijden”.

„Wanneer men wil, dat het vraagstuk van de kleine boeren zal opgelost worden en dat hun psychologie een geheel andere zal worden, dan kan dat slechts geschieden door verandering van hun stofelijke basis. Daarom worden technische maatregelen vereischt in de landbouwproductie; een zoo groot mogelijk gebruik van stoomploegen en landbouwmachines en een omvangrijke electricatie. Dat alleen zou van den grond af de boeren met reusachtige snelheid tot andere menschen maken. Wanneer ik zeg, dat hiervoor menschenleeftijden noodig zijn, dan beteekent dat niet, dat er eeuwen noodig zijn. Maar gij begrijpt zeer goed, dat de voorziening met stoomploegen en machines en de electricatie van een zoo reusachtig land zeker niet minder dan tientallen jaren vereischt. Dat zijn de objektieve (zakelijke) omstandigheden.”

Maar het revolutionaire proletariaat mag niet over de vraag tobben, hoe lang het proces van de politieke revolutie kan duren, hoe moeilijk deze zal zijn en welke offers zij kan kosten. Het revolutionaire proletariaat moet handelen, vastbesloten en beslissend handelen. Zelfs met de allergrootste offers is de overwinning van de proletarische revolutie niet te duur bevochten, omdat vóór de revolutie de dood, maar daarachter het leven wenkt. Het revolutionaire proletariaat moet dadelijk met doodsverachting tot de daad overgaan, wil het zichzelf en zijn Russische broeders van den ondergang redden.

Het revolutionaire proletariaat van de geheele wereld heeft oneindig veel aan het Russische proletariaat te danken. Het Russische proletariaat heeft het den weg gewezen (massastaking en gewapende opstand), die tot verovering van de politieke macht voert; het heeft het wereldproletariaat tegelijk de gedaante van de proletarischen staat getoond — de arbeidersraden. Dat is de groote daad, het alles overheerschende resultaat van de Russische revolutie.

Veel zwaarder nog dan vroeger rust nu, na den overgang van de Sowjetregeering naar de zijde van het burgerdom, de verantwoording voor de proletarische wereldrevolutie op het Duitsche proletariaat.

Sowjet-Rusland heeft opgehouden een Sowjet-Rusland te zijn. Sowjet-Duitschland is de eerstvolgende etappe (halte, trede) naar de wereldrevolutie, zijn schepping de dringendste taak van het revolutio-

naire Duitsche proletariaat. Eerst dan zal uit het huidige „Sowjet”-Rusland, de staat van bourgeoisie en boeren, weder het oude en tegelijk nieuwe Sowjet-Rusland, de staat van het revolutionaire Russische proletariaat worden.

XI. *De Sowjetregeering en de derde Internationale na het derde wereldcongres.*

Met het Sowjet-Rusland van heden, een burgerlijke staat dus, heeft het derde wereldcongres der derde Internationale het lot van deze derde Internationale voor goed onverbreekbaar verbonden.

Het heeft de belangen van de proletarische wereldrevolutie ondergeschikt gemaakt aan de belangen van de burgerlijke revolutie van een enkel land. Het congres, het hoogste orgaan van de proletarische Internationale, heeft deze proletarische Internationale in dienst van een burgerlijken staat gesteld. Het heeft daarmee de derde Internationale iedere zelfstandigheid ontnomen en haar in direkte afhankelijkheid van het burgerdom gebracht.

De leiders van de kommunistische partij van Rusland zijn tegelijk leiders van den Russischen staat en van de derde Internationale. De tegenwoordige Russische staat en het wereldproletariaat doorleven en doorstrijden twee verschillende revoluties: de Russische staat een burgerlijke, de proletarische Internationale een proletarische revolutie.

Tusschen de tegenwoordige Russische revolutie en de proletarische wereldrevolutie sluimert de klassentegenstelling van burgerdom en proletariaat. Mogen beide ook tijdelijk naast elkaar loopen, naar hun inhoud worden ze door een wereld van tegenstellingen gescheiden.

Doordat het derde wereldcongres de leiding van de proletarische Internationale aan den Russischen staat en zijn leiders overgaf, verried het de proletarische wereldrevolutie aan het burgerdom.

Want Lenin is niet meer de vertegenwoordiger van het proletariaat, hij is de vertegenwoordiger van de Russische boeren, resp. van de internationale bourgeoisie. De Russische boeren laten het proletariaat en zijne Internationale slechts in zooverre leven, als hun burgerlijke privaateigendomsrevolutie door hen ondersteund wordt. De Russische boeren verloochenen het proletariaat en zijn Internationale, zoodra deze zich met het doel van het proletarische gemeenschappelijk eigendom ook tegen hen, tegen hun privaateigendom richten.

Daarom maakten de Russische boeren door de persoon van Lenin de derde Internationale tot een machtsfaktor van hun staatspolitiek.

Daarom weigerden de boeren, door de persoon van Lenin, aan de derde Internationale de aanwending van waarlijk proletarische taktiek en strijdmethode. En ook daarom plaatsten de boeren, door de persoon van Lenin, de afzonderlijke sekties van de derde Internationale op den uitersten linkervleugel van de burgerlijke oppositie in ieder land.

De Russische boeren hebben een machtsfaktor noodig tegenover de andere burgerlijke staten der wereld, om met hen te kunnen konkurreeren en om het nadeel van hun achtergebleven ontwikkeling op deze wijze goed te maken. Zij werpen de proletarische Internationale als gewicht op de weegschaal van de wereldpolitiek, waarmede hun evenwicht, en, als het kan, overwicht over de andere kapitalistische staten verkregen zal worden.

Het revolutionaire proletariaat van de gansche wereld is voor hen — wij willen het openlijk en zonder vooroordeel uitspreken — geschikt konnenvoer om hun privaateigendom en hun winst te verzekeren.

De proletarische wereldrevolutie is hun vijand. De proletarische wereldrevolutie zal hun hun privaateigendom ontnemen.

Daarom haten de Russische boeren de proletarische wereldrevolutie. Daarom verhinderen zij de overwinning van de proletarische wereldrevolutie, doordat zij aan de derde Internationale den weg ertoe versperren en haar de baan opdringen van een zuivere oppositiepartij tegen de internationale bourgeoisie.

Daarom werpen zij de Kommunistische Arbeiders-Partij (de kommunistische arbeiderspartij heeft zich in 1919 van de kommunistische partij, na oppositie gevoerd te hebben, afgescheiden — Vert.) uit de derde Internationale, daar haar wapens en strijdmethoden alleen geschikt zijn, de proletarische wereldrevolutie naar de overwinning te leiden.

De derde Internationale is voor de proletarische wereldrevolutie verloren. Zij bevindt zich evenals de tweede Internationale in handen van het burgerdom. Het geheele onderscheid tusschen hen bestaat slechts daarin, dat de tweede Internationale in haar afzonderlijke nationale partijen afhankelijk is van de afzonderlijke burgerlijke staten, terwijl de derde Internationale in haar geheel afhankelijk is van één enkelen burgerlijken staat. (n.l. Rusland. Vert.) Daarom zal de derde Internationale, binnen het raam van haar sterkte en kracht, steeds daar proefhoudend blijken, waar het gaat om de bescherming van den burgerlijken staat Rusland. Maar zij zal steeds overal te kort schieten waar het gaat om de bevordering van de Wereldrevolutie. Haar handelingen zullen een lange reeks van voortdurend verraad aan de proletarische wereldrevolutie zijn.

XII. *De hulp van het Deutsche proletariaat aan Sowjet-Rusland.*

Geen gebeurtenis zou zoo snel en zoo duidelijk de juistheid van deze stellingen kunnen bewijzen als de houding van de Sowjetregering en de V. K. P. D. (vereenigde kommunistische partij van Duitschland. Vert.) tegenover den tegenwoordigen noodtoestand van Sowjet-Rusland. Geen woord meer over de wereldrevolutie, slechts kapitalistische warenruil.

De afzonderlijke sekties (afdeelingen) van de derde Internationale nemen, plichtsgetrouw, de bemiddeling tusschen het burgerlijk-boersche Rusland en de bourgeoisie van de afzonderlijke landen op zich en sporen het proletariaat van de gansche wereld aan hun geheele arbeidskracht ter beschikking te stellen van het kapitaal onder de voorwaarden, die dit in 't belang van de winst stelt. Daarmee stelt de derde Internationale zich, overeenkomstig haar geheele theoretische oriëntteering (innemen van haar standpunt), praktisch in dienst van den wederopbouw en de bevestiging van het internationale kapitalisme.

De V. K. P. D. heeft met haar „oproep tot steun aan Sowjet-Rusland” haar totale politiek bankroet bezegeld. Zij ziet in de toekomst van iederen klassenstrijd tegen de bourgeoisie af. Zij geeft zelfs reeds de gedachte aan de proletarische revolutie prijs. Zij slaat het Deutsche kapitaal een arbeidsgemeenschap voor. Niet het Deutsche proletariaat moet de hulpmiddelen aan de Russische arbeiders leveren, maar de Deutsche bourgeoisie. Zij stelt zich openlijk op den grondslag van de kapitalistische maatschappijorde en erkent, dat de produktie-middelen eigendom van de Deutsche bourgeoisie zullen blijven. Zij verzoekt de bourgeoisie de „inwilliging van handelskredieten op langen termijn en het toestaan van de binnenlandsche prijzen aan Sowjet-Rusland.”

Het Russische proletariaat moet de hulpmiddelen van de Deutsche bourgeoisie afkopen; en om de vriendelijke toestemming bedelt de V. K. P. D. bij het Deutsche kapitaal! De politiek van de V. K. P. D. bestaat van nu af aan in het kapitalistische zakendoen met alle ketting-handelaars en sjacheraars! De V. K. P. D. overtreft zich zelf: zij tracht het Deutsche proletariaat dezen paardenhandel aantrekkelijk te maken op demagogische (volksbedriegelijke) wijze en roept uit:

„De arbeiders moeten bedenken, dat een verhoogde uitvoer naar Rusland op grond van kredieten op langen termijn en het toestaan van de Deutsche binnenlandsche prijzen voor henzelf een verhoogde arbeidsgelegenheid scheidt”.

De V. K. P. D. reikt het kapitaal de hand, om de geheele Deutsche arbeidersklasse te spannen in het winststelsel en de uitbuiting van de Deutsche bourgeoisie. Zij is van plan het kapitalisme in Duitschland weer op de been te helpen. De Deutsche arbeiders moeten ten bate van de

winst produceeren, de geproduceerde waren behooren aan het kapitaal, de Russische arbeiders moeten dan de waren weer van het Duitsche kapitaal afkopen en dat is dan de kringloop van de Wereldrevolutie der V. K. P. D.! Zij helpt het Duitsche industriekapitaal het Duitsche proletariaat bij de productie uit te buiten en helpt het Duitsche handelskapitaal zijn winst van den verkoop der waren aan de Sowjetregeering in den zak te steken.

De weg van de V. K. P. D. en de derde Internationale voert niet slechts het Duitsche en het Russische proletariaat naar den afgrond, maar voeren ook de proletarische wereldrevolutie in het slop van de bourgeoisie. Haar methoden zullen het proletariaat geenerlei hulp en redding brengen. Het resultaat zal onvermijdeijk zijn, dat de wereldrevolutie om hals gebracht wordt en dat een nog diepere slavernij onder het internationale kapitaal ontstaat.

Er is slechts één weg, één redding: dat is de proletarische revolutie! Waar zouden we anders het Russische proletariaat mee kunnen helpen? Hebben wij soms geld, koren, geneesmiddelen? Is het geen hoon wanneer de V. K. P. D. van het bezitlooze Duitsche proletariaat zulke dingen verlangt? Wij hebben immers zelf niets. Wij zijn zelf totaal arm. Wij lijden zelf honger!

Maar de bourgeoisie heeft dat alles wel. Wij kunnen de Russische broeders en onszelf slechts helpen door het aan de bourgeoisie te ontrukken. Het geheele revolutionaire proletariaat moet dat doen. Het moet de bourgeoisie bij den hefboom zijner macht aangrijpen. Het moet haar staat vernietigen en zijn eigen staat oprichten. Dan heeft het ook de beschikking over alles wat het Russische proletariaat en wijzelf nodig hebben. Dan kunnen wij de Russische broeders alles zelf verschaffen zonder gesjacher en zonder „handelskredieten op langen termijn en het toestaan van binnenlandsche prijzen!” Dan geeft de eene broeder aan den anderen, het eene proletariaat aan het andere.

XIII. *Het bankroet van de derde Internationale en de noodzakelijkheid der oprichting van een revolutionaire kommunistische arbeidersinternationale.*

De derde Internationale, sedert het derde wereldkongres onverbreekelijk met de Russische staatspolitiek verbonden, gaat razend snel een gelijke katastrofe (ramp) tegemoet als de Russische staat zelf. Zij, die vroeger een waarachtige poging was om een revolutionaire proletarische Internationale te scheppen, maar heden nog slechts een machtsfaktor in handen van de Sowjetregeering is, moet met de laatste denzelfden levensweg gaan.

Want de derde Internationale heeft iedere zelfstandigheid verloren. De derde Internationale is een nationaal russische Internationale geworden.

Zij wordt door de Sowjetregeering op denzelfden weg gedrongen, die deze voor 't vervolg zelf betreden heeft: de hulp voor den wederopbouw van het kapitalisme.

De afzonderlijke sekties der derde Internationale zijn nog slechts politieke hulptroepen in de hand van de burgerlijke Sowjetregeering, en dienovereenkomstig is hun geheele politieke houding en werkzaamheid. De derde Internationale heeft officieel afstand gedaan van de proletarische revolutie in de kapitalistische landen, omdat deze niet in het belang van de russische staatspolitiek is.

Want het belang van de Russische staatspolitiek bestaat in het behoud en de bewegingsvrijheid van het boersche en burgerlijke privaateigendom en den kapitalistischen opbouw in Rusland. Daar de proletarische revolutie de Sowjetregeering in deze historisch voorgeschreven taak zou storen, daarom staat de Sowjetregeering met haar geheele derde Internationale in tegenstelling tot de proletarische wereldrevolutie.

Daarom roept Sowjet-Rusland en de derde Internationale het internationale proletariaat niet meer op tot revolutie en tot verovering van de politieke macht, maar slechts tot het „invloed uitoefenen op de kapitalistische regeeringen” om aan Sowjet-Rusland langs kapitalistischen weg machines en waren te leveren.

De sekties der derde Internationale staan allen te zamen in dienst van een enkelen burgerlijken staat. De partijen van de tweede Internationale staan allen afzonderlijk — ieder voor zich — in dienst van de burgerlijke staten. Dat is het geheele onderscheid. De derde Internationale werkt in haar geheel aan den opbouw van de Russische kapitalistische maatschappij, de tweede Internationale werkt, door middel van hare afzonderlijke nationale partijen aan den wederopbouw van de afzonderlijke nationale kapitalistische orde. Hun gemeenschappelijke basis vinden zij in de gemeenschappelijke ondersteuning van het kapitalisme in 't algemeen en van de internationale bourgeoisie tegen de proletarische revolutie. Want, wanneer de tweede Internationale het doel van den wederopbouw van het internationale kapitalisme rechtstreeks nastreeft, zoo heeft de politiek van de derde Internationale, hoezeer zij deze waarheid ook tracht weg te moffelen, precies dezelfde tendens (strekking).

Door haar eisch aan de sekties van produktie in het raam en onder de voorwaarden van het kapitalisme, voor de warenlevering aan de Sowjetregeering, helpt de derde Internationale het kapitaal praktisch de krisis te overwinnen. Tegelijk valt ze daarmee de proletarische revolutie,

waarvan de middelen en de voorwaarden juist de sabotage en het stilleggen van de kapitalistische produktie is, in den rug aan. De derde Internationale stelt zich daarmee op den bodem van de sociaaldemokratische vakverenigingstaktiek. Zij zal niet alleen met alle middelen de proletarische revolutie, zij zal zelfs de kleinste staking met alle middelen trachten te verhinderen. Want, wanneer men nu eenmaal produceeren wil, dan mag men door stakingen de produktie niet tegenhouden en stilleggen. Geen mensch kan over zijn eigen hoofd heen springen.

De derde Internationale is voor de proletarische wereldrevolutie verloren. Haar ondergang zal even snel komen als haar voorspoed in 't begin was. Zij zal onafgebroken meegesleurd worden in de katastrofe van de Russische Sowjetregering. Met haar einde zal het revolutionaire proletariaat van de geheele wereld op zichzelf aangewezen zijn en alleen, zonder eenige staatshulp, door moeten strijden.

Hoe snel deze ontwikkeling zich ook mag voltrekken, wij kunnen geen dag langer aarzelen. Nu moeten wij snel en beslissend handelen. De derde Internationale ligt op haar sterfbed, onmachtig zich nog eenmaal te verheffen. Geen minuut langer mag het revolutionaire wereldproletariaat zich aan haar sterfbed ophouden. Laten de dooden hun dooden begraven.

Het revolutionaire proletariaat der geheele wereld staat voor nieuwe geweldige opgaven. Zijn internationale aaneensluiting op den grondslag van de beginselen en de strijdmethoden der proletarische revolutie mag niet langer een ledige hoop blijven. Nu is het tijd dat deze aaneensluiting ernstige en krachtige werkelijkheid worde.

Nieuw leven werkt zich op naar het licht. De geboorte van de waarlijk revolutionaire kommunistische arbeidersinternationale kondigt zich aan. De kommunistische arbeiderspartij van Duitschland is bereid en besloten haar helpster bij deze geboorte te zijn.

XIV. Grondstellingen voor de kommunistische arbeidersinternationale. Haar historische roeping en ontwikkeling, haar taktiek en organisatievorm.

De besluiten van het derde wereldcongres hebben ook de laatste vonken van hoop gedoofd, dat de derde Internationale geroepen was als leidster van de proletarische wereldrevolutie. De derde Internationale heeft niet slechts op bedekte, maar zelfs op zeer openlijke wijze en zonder schaamte afstand gedaan van de proletarische wereldrevolutie. Wat meer zegt, zij heeft de proletarische wereldrevolutie den oorlog verklaard. De derde Internationale, die voor 2¹/₂ jaar door het groote initiatief van de Russische kommunisten in 't leven geroepen was, werkte toen als een koene revolutionaire aanloop tegen de geheele kapitalistische wereld. Zij hief de banier van de proletarische wereldrevolutie, die door

de tweede Internationale in het vuil van den imperialistischen oorlog vertreden was, weder hoog op en proklameerde in het aangezicht van de geheele wereld haar proletarisch-revolutionaire strijdwil.

Zij is niet in staat geweest de reusachtige taak, die zij op haar vlag geschreven had, te vervullen. Van de voorvechter der proletarische wereldrevolutie is zij haar bitterste vijand geworden. Het derde wereldkongres was de beslissende uitspraak van haar bankroet. De derde Internationale is aan de zijde van het burgerdom tegen het revolutionaire proletariaat der gansche wereld getreden. Zij is de zuster van de Tweede Internationale geworden.

De tweede Internationale had de historische taak, den strijd van het proletariaat in het tijdperk van zich opwaarts ontwikkelend kapitalisme tegen de boursgeoisie te voeren binnen het raam van dit kapitalisme.

De tweede Internationale heeft de voor dezen strijd noodzakelijke strijdmethoden (parlementarisme, vakbonden) en de organisatievormen (de nationale sociaaldemokratische partijen) geschapen en aangewend.

De strijdmethodes en de organisatievormen dienden niet voor de vernietiging, maar voor het behoud van het kapitalistische staats-, economische en maatschappelijke systeem; niet de verheffing, maar de vereffening van de klassen-tegenstellingen. Zij moest derhalve verraderlijk optreden op 't zelfde oogenblik, waarop het verdere voortbestaan van het kapitalisme zelf, als een gevolg van de gebeurtenissen, aan de orde kwam.

Daar zij zelf een stuk van het kapitalistische tijdperk was, moest zij op 't oogenblik, waarop de doodskrisis van het kapitalisme begon, zich te weer stellen tegen de, naar de macht dringende nieuwe maatschappijklasse, om met het gansche kapitalisme ook zelf in 't leven te blijven.

De derde Internationale had de historische opgave, de leiding van het proletariaat in het stadium (toestand) van de doodskrisis van het kapitalisme op zich te nemen, de strijdmethoden, die voor dezen strijd noodzakelijk waren, te vinden, nieuwe organisatievormen te scheppen en aan te wenden. Zij moest het wegstervende tijdperk van het kapitalistische privaateigendom den doodsteek geven door de vernietiging van alle organisaties, die ermee samenhangen, en tegelijk moest zij de grondslagen leggen voor het tijdperk van het naar nieuw leven dringende proletarische gemeenschappelijk bezit.

De uitvoering van de oorspronkelijke taak der derde Internationale heeft schipbreuk geleden door de heillooze verbinding van de leiding van een staat, waarvan het in 't begin proletarische karakter in den loop der laatste jaren uitgesproken burgerlijk moest worden, met de leiding van de proletarische Internationale in één en dezelfde hand.

Voor het alternatief (keuze tusschen twee) tusschen burgerlijke staats-

politiek en proletarische wereldrevolutie gesteld hebben de Russische kommunisten zich voor de belangen van de eerste uitgesproken en de geheele derde Internationale in haar dienst gesteld.

Het revolutionaire proletariaat der geheele wereld staat nu in den strijd tegen de zich steeds vaster aaneensluitende bourgeoisie zonder een internationale strijdorganisatie, die konsekvent en zonder nevenbedoelingen het belang van de proletarische revolutie vertegenwoordigt.

Van de derde Internationale is niets meer dan verraad te verwachten. Het revolutionaire proletariaat van de geheele wereld staat daarom voor de onafwijsbare noodzakelijkheid een nieuwe kommunistische arbeidersinternationale te stichten en reeds thans daarvoor den grondslag te leggen.

De nieuwe kommunistische arbeidersinternationale moet zich van meet af aan de schepping van het proletarisch-kommunistische tijdvak ten doel stellen, en als eerste schrede daarheen de vernietiging van het kapitalistische staatsbestuur (demokratische republieken) en de oprichting van proletarisch staatsbestuur (radenstaten).

Deze doelstelling vereischt den afbraak van alle verbindingen, alle bruggen naar de bourgeoisie en haar staat, dus het openlijke, anti-wettelijke (tegenwettelijke) inzetten en voeren van den strijd.

Haar hoogste doelwit mag niet het particuliere belang zijn van de een of andere nationale of West-Europesche revolutie, maar het gemeenschappelijke belang van het wereldproletariaat: de proletarische wereldrevolutie. Bij de vastlegging van haar taktiek moet ze het eenerzijds vermijden alles op dezelfde leest te schoeien, anderzijds echter zulke strijdmiddelen als voorwaarde stellen, zooals de proletarische revolutie verlangt. Zij zal overal moeten uitgaan van den ontwikkelingsgraad der economische verhoudingen in de afzonderlijke landen en overal daar, waar de doodskrisis van het kapitalisme begonnen is, met uitsluitend proletarisch-revolutionaire wapens, dus met antiparlementaire, anti-vakbonden —, over 't algemeen anti-wettelijke methoden, moeten strijd voeren. De bewuste anti-wettelijkheid moet ze tot grondbeginsel van haar taktiek maken. De strijdmethoden van de kommunistische arbeiderspartij van Duitschland, met al haar afzonderlijke vormen, te willen voorschrijven aan alle groepen en partijen der kommunistische arbeidersinternationale, zou een historische bokkesprong beteekenen. De stelling, die door de kommunistische arbeiderspartij steeds op den voorgrond geschoven is, n.l. dat de afzonderlijke vormen der taktiek afhankelijk gemaakt moeten worden van den ontwikkelingsgraad der kapitalistische produktie- en klassenverhoudingen, zou door zoo'n voorschrift juist verloochend worden.

De strijdmethoden der kommunistische arbeiderspartij van Duitsch-

land vinden hun oorsprong in den hoogen ontwikkelingsgraad der economische verhoudingen in Duitschland. In alle kapitalistische landen zal het proletariaat, zoodra het kapitalisme van hun land hetzelfde tijdperk binnentreedt, naar dezelfde wapens moeten grijpen.

Dit blijkt praktisch nu bijzonder goed bij het even opvallende als vanzelfsprekende verschijnsel, dat de ontwikkeling naar de taktiek en organisatievorm van de Deutsche kommunistische arbeiderspartij allereerst juist plaats grijpt in de staten, die reeds vroeger nauw met de politiek van den Duitschen burgerlijken staat verbonden waren en die door hun eigen of door Duitschlands nederlaag in den wereldoorlog in een dergelijke economische en politieke positie gedrongen zijn als Duitschland; en wel Oostenrijk, Bulgarije, Duitsch-Zwitserland, Holland, Luxemburg, Spanje, Mexico, Argentinië.

In al deze landen naderen kommunistische arbeidersgroepen het standpunt van de kommunistische arbeiderspartij van Duitschland, zonder het nochtans geheel bereikt te hebben, omdat de ontwikkeling van de economische verhoudingen in hun land nog niet zoo ver gevorderd is als in Duitschland. Daarom zou het door en door fout zijn hier door een kunstmatig voorschrift op de geschiedkundige ontwikkeling vooruit te willen loopen.

De dingen zullen zich vanzelf moeten ontwikkelen. De taktiek van de kommunistische arbeiderspartij van Duitschland zal tenslotte het proletariaat van de gansche wereld ter overwinning voeren.

Dezelfde overweging, die bij de bepaling van de taktiek in de afzonderlijke landen gold, moet ook bij de bepaling van de organisatievorm der kommunistische arbeidersinternationale zelf in aanmerking genomen worden. Geen mensch kan de kommunistische arbeidersinternationale kant en klaar voor den dag tooveren. Zij moet organisch (door eigen groei) opgroeien, juist zooals de kommunistische arbeiderspartij van Duitschland zich ontwikkeld heeft. Haar organisatie kan niet van boven af gediktterd worden, maar moet van onderaf geschapen worden.

In de tweede Internationale heeft iedere nationale partij haar eigen zelfbeschikkingsrecht. In de derde Internationale heerscht — schijnbaar — een internationaal, eenheidvormend centraalbureau, in werkelijkheid echter het nationale kommandobestuur van den Russischen staat.

Het uitvoerend comité bestaat weliswaar uit vertegenwoordigers van het internationale proletariaat, maar in de praktijk staat het feitelijk onder het bevel van de Russische kommunisten. Iedere tegenstand daartegen is doelloos, iedere oppositieneiging wordt dadelijk onderdrukt. De organisatievorm is in de hoogste mate centraal (in handen van hen die 't middelpunt vormen), maar onder dit schijnbaar inter-

nationale centralisme verbergt zich slechts het absolutisme van de Russische kommunisten.

Slechts in deze wangestalte is, alles wel beschouwd, de hoogontwikkelde organisatievorm van het internationale centralisme in de derde Internationale mogelijk. De kommunistische arbeidersinternationale zal de organisatievorm van het internationale centralisme voorloopig nog niet kunnen kiezen, omdat de voorwaarden daartoe nog niet gegeven zijn. Deze organisatievorm staat niet aan het begin, maar aan het einde van hare ontwikkeling. Die is het doel, maar niet de aanvang.

De voorwaarden berusten ook hier op de ontwikkeling van de economische verhoudingen. Het revolutionaire proletariaat kan zich op politiek gebied niet verder strekkend organiseeren, dan het kapitaal, waarbij onder „organiseeren” te verstaan is, de centralistische organisatievorm, met één enkele centrale instelling, die voor alle vraagstukken aan alle leden éénvormig geldende besluiten kenbaar maakt. Het revolutionaire proletariaat moet tegenover het kapitaal organisatorisch juist zoo staan als dit zelf georganiseerd is. Anders gaan zijn slagen het kapitaal voorbij. Was tot aan den wereldoorlog de nationale staat altijd de politieke organisatievorm van het kapitaal en de nationale partijen der tweede Internationale de overeenkomstige organisatie van het proletariaat, zoo moet de kommunistische arbeidersinternationale den zelfden stap doen, nu het kapitaal na den wereldoorlog met de vernietiging der nationale organisatievormen en de schepping van internationale vormen begonnen is. Zij zal haar organisatie op deze wijze buiten het raam van de afzonderlijke nationale staten centraal kunnen vormen, dat zij verschillende landen met gelijken economischen ontwikkelingsgraad samenvat en voor deze een centrale instelling met bindende besluiten vaststelt.

De kommunistische arbeidersinternationale zal zich vermoedelijk in den loop des tijds een gansche reeks van zulke taktische tusschencentralen moeten scheppen en slechts zoo van onder op tot een waarlijke Raden-Internationale worden. Anders zou zij op de onverbiddelijkheid der economische feiten zelf schipbreuk lijden en uiteenvallen. Buitendien moet zij er natuurlijk van 't begin af aan op bedacht zijn, ook organisatorisch voortdurend volkomener te worden tot aan het laatste groote doel, den internationalen radenstaat van het wereldproletariaat.

De kommunistische arbeidersinternationale moet opgebouwd worden. Snel, maar zeker en op stevigen grondslag. Zij zal het schip zijn, dat het revolutionaire proletariaat der gansche wereld door den storm der proletarische wereldrevolutie over de golven der ondergaande kapitalis-

tische maatschappij veilig heendraagt naar het land van de proletarisch-kommunistische gemeenschap.

De kommunistische arbeidersinternationale zal de brandfakkel zijn, die de gansche vermoldde oude wereld in vlammen doet opgaan. De kommunistische arbeidersinternationale zal het zwaard zijn, waarvan de slagen aan het parasietenbestaan van de uitbuiters en onderdrukkers der millioenen proletariërmassaas voorgoed een einde zullen maken.

De kommunistische arbeidersinternationale zal den grondsteen leggen voor de nieuwe proletarisch-kommunistische wereld, voor de klassenlooze maatschappij. De weg is moeilijk en lang, des te verhevener en geweldiger het doel.

Leve de kommunistische arbeidersinternationale!

Leve de wereldrevolutie!

